Teismo praktikos rinkinys

GENERALINIO ADVOKATO
HENRIK SAUGMANDSGAARD ØE IŠVADA,
pateikta 2021 m. balandžio 15 d.[1]

Byla C-18/20

XY,
dalyvaujant
Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl

(*Verwaltungsgerichtshof* (Aukščiausiasis administracinis teismas, Austrija) prašymas priimti prejudicinį sprendimą)

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą – Laisvės, saugumo ir teisingumo erdvė – Prieglobsčio politika – Tarptautinės apsaugos prašymas – Rėmimasis aplinkybėmis, kurios jau egzistavo prieš priimant galutinį sprendimą ankstesnėje prieglobsčio procedūroje – Nacionalinės teisės nuostatos, pagal kurias neleidžiama atsižvelgti į naujas faktines aplinkybes, kurios nebuvo nurodytos ankstesnės procedūros metu dėl prašytojo kaltės – Direktyva 2013/32/ES – Paskesnis prašymas – 40 straipsnio 1–4 dalys – 42 straipsnio 2 dalis – Priimtinumas – Procedūros taisyklės – Naikinamieji terminai – 13 straipsnio 1 dalis – *Res judicata* galia – Direktyva 2005/85/EB – 34 straipsnio 2 dalies b punktas – Direktyva 2011/95/ES – 4 straipsnio 2 dalis“

I. Įžanga

1. *Verwaltungsgerichtshof* (Aukščiausiasis administracinis teismas, Austrija) pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą susijęs su Direktyvos 2013/32/ES dėl tarptautinės apsaugos suteikimo ir panaikinimo bendros tvarkos[2] 40 straipsnio 2–4 dalių ir 42 straipsnio 2 dalies išaiškinimu. Pirmosiose nuostatose, be kita ko, numatytos sąlygos, kurias gali nustatyti valstybės narės tam, kad paskesnis tarptautinės apsaugos prašymas[3] būtų pripažintas nepriimtinu dėl *res judicata* galios.

2. Šis prašymas buvo pateiktas nagrinėjant kasacinį skundą Irako piliečio XY ir *Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl* (Federalinė užsieniečių ir prieglobsčio teisės tarnyba, Austrija, toliau – Federalinė tarnyba) byloje dėl *Bundesverwaltungsgericht* (Federalinis administracinis teismas, Austrija) sprendimo, kuriuo paskesnis XY pateiktas prašymas buvo pripažintas nepriimtinu pagal Austrijos teisę dėl *res judicata* galios, teisėtumo. Teismas iš esmės nusprendė, jog faktinė

[1] Originalo kalba: prancūzų.

[2] 2013 m. birželio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva (OL L 180, 2013, p. 60).

[3] Kaip paaiškinta šios išvados 26 punkte ir 7 išnašoje, paskesnis tarptautinės apsaugos prašymas yra naujas tarptautinės apsaugos prašymas, pateiktas po to, kai buvo priimtas galutinis sprendimas dėl ankstesnio tarptautinės apsaugos prašymo.

aplinkybė, kurią XY nurodė savo prašymui pagrįsti, t. y. tai, kad jis visuomet buvo homoseksualus, jau egzistavo vykstant jo pirmojo tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimo procedūrai, tačiau per tą procedūrą XY ja nesirėmė, todėl ši aplinkybė nėra nauja.

3. Pagrindinėje byloje prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas turi nuspręsti, ar šis sprendimas dėl nepriimtinumo yra teisėtas. Šiuo klausimu jam kyla abejonių, ar Austrijos teisės nuostatos, susijusios su *res judicata* galia, dėl kurių buvo atmestas šis prašymas, ir Austrijos teisėje numatytos šio principo išimtys, leidžiančios remtis naujomis faktinėmis aplinkybėmis ir naujais įrodymais, yra suderinamos su minėtomis Direktyvos 2013/32 nuostatomis. Dėl to jis pateikė tris prejudicinius klausimus.

4. Atlikęs savo analizę, paaiškinsiu priežastis, dėl kurių manau, kad pagal Direktyvos 2013/32 40 straipsnio 2 ir 3 dalis paskesnis prašymas gali būti grindžiamas naujais įrodymais ir faktinėmis aplinkybėmis, kurie *jau* egzistavo vykstant ankstesnio tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimo procedūrai, tačiau kuriais nebuvo remiamasi per tą procedūrą (pirmasis prejudicinis klausimas).

5. Be to, pagal Direktyvos 2013/32 40 straipsnio 3 dalį nedraudžiama, kad paskesnis prašymas būtų nagrinėjamas iš esmės *atnaujinus* procedūrą, per kurią buvo nagrinėtas ankstesnis prašymas, kaip antai numatyta Austrijos teisėje, jei laikomasi iš šios direktyvos II skyriaus kylančių reikalavimų, o tai pagrindinėje byloje turi patikrinti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas. Vis dėlto pagal minėtos direktyvos 42 straipsnio 2 dalį, siejamą su 40 straipsnio 2–4 dalimis, draudžiama nustatyti naikinamuosius terminus, kaip antai numatyti Austrijos teisėje (antrasis prejudicinis klausimas).

6. Galiausiai, jei prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas manytų, kad Austrijos teisėje numatytas procedūros *atnaujinimas* neatitinka Direktyvos 2013/32 II skyriuje nustatytų reikalavimų ir kad paskesnis prašymas turėtų būti nagrinėjamas per *naują* administracinę *procedūrą*, manau, jog pagal Direktyvos 2013/32 40 straipsnio 4 dalį draudžiama, kad per tokią naują procedūrą būtų taikoma sąlyga dėl prašytojo kaltės nebuvimo, nebent ši sąlyga būtų aiškiai numatyta nacionalinėje teisėje ir atitiktų teisinio saugumo reikalavimus. Atrodo, kad taip nėra tokiu atveju, kaip nagrinėjamas pagrindinėje byloje, tačiau tai turi patikrinti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas (trečiasis prejudicinis klausimas).

II. Teisinis pagrindas

A. Sąjungos teisė

1. Direktyva 2013/32

7. Direktyvos 2013/32 36 konstatuojamojoje dalyje nurodyta:

„[K]ai prašytojas pateikia paskesnį prašymą nepateikdamas naujų įrodymų ar argumentų, būtų neproporcinga įpareigoti valstybes nares pradėti naują visapusiško nagrinėjimo procedūrą. Tais atvejais valstybės narės turėtų turėti galimybę atmesti prašymą kaip nepriimtiną pagal *res judicata* principą.“

8. Šios direktyvos 33 straipsnio „Nepriimtini prašymai“ 2 dalis suformuluota taip:

„Valstybės narės gali laikyti tarptautinės apsaugos prašymą nepriimtinu, tik jeigu:

<…>

d) prašymas yra paskesnis prašymas, kai neatsirado naujos informacijos arba duomenų, susijusių su nagrinėjimu, ar prašytojas priskirtinas prie tarptautinės apsaugos gavėjų pagal Direktyvą 2011/95/ES[4] arba prašytojas jų nepateikė; arba

<…>“

9. Minėtos direktyvos 40 straipsnio „Paskesnis prašymas“ 1–4 dalyse numatyta:

„1. Kai asmuo, kuris paprašė tarptautinės apsaugos valstybėje narėje, pateikia papildomų nusiskundimų arba paskesnį prašymą toje pačioje valstybėje narėje, ta valstybė narė nagrinėja šiuos papildomus nusiskundimus arba su paskesniu prašymu susijusią informaciją, nagrinėdama ankstesnį prašymą ir nagrinėdama sprendimą, kuris apskųstas teismine arba administracine [tvarka], tiek, kiek toks nagrinėjimas leidžia kompetentingoms institucijoms atsižvelgti į visą informaciją, kuria pagrįsti papildomi nusiskundimai arba paskesnis prašymas, ir ją svarstyti.

2. Siekiant priimti sprendimą dėl tarptautinės apsaugos prašymo priimtinumo pagal 33 straipsnio 2 dalies d punktą, paskesnis tarptautinės apsaugos prašymas visų pirma turi būti preliminariai išnagrinėjamas, siekiant nustatyti, ar dėl šio prašymo atsirado arba prašytojas pateikė naujos informacijos arba duomenų, susijusių su nagrinėjimu dėl prašytojo priskyrimo prie tarptautinės apsaugos gavėjų pagal Direktyvą [2011/95].

3. Jeigu po 2 dalyje nurodyto preliminaraus nagrinėjimo padaroma išvada, kad atsirado naujos informacijos arba duomenų arba juos pateikė prašytojas ir dėl to labai padidėja tikimybė, kad prašytojas gali būti priskirtas prie tarptautinės apsaugos gavėjų pagal Direktyvą [2011/95], prašymas toliau nagrinėjamas pagal II skyrių. Valstybės narės taip pat gali numatyti kitas priežastis, dėl kurių paskesnis prašymas nagrinėjamas toliau.

4. Valstybės narės gali numatyti, kad prašymas bus toliau nagrinėjamas, tik jeigu atitinkamas prašytojas ankstesnės procedūros metu ne dėl savo kaltės negalėjo pareikšti šio straipsnio 2 ir 3 dalyse nurodytų aplinkybių, visų pirma pasinaudodamas savo teise į veiksmingą teisių gynimo priemonę pagal 46 straipsnį.“

10. Tos pačios direktyvos 42 straipsnio „Procesinės taisyklės“ 2 dalyje numatyta:

„Valstybės narės nacionalinėje teisėje gali nustatyti taisykles dėl preliminaraus nagrinėjimo pagal 40 straipsnį. Pagal tas taisykles, *inter alia*, galima:

a) įpareigoti atitinkamą prašytoją nurodyti faktus ir pagrįsti įrodymus, dėl kurių būtų pateisinama nauja procedūra;

[4] 2011 m. gruodžio 13 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva dėl trečiųjų šalių piliečių ar asmenų be pilietybės priskyrimo prie tarptautinės apsaugos gavėjų, vienodo statuso pabėgėliams arba papildomą apsaugą galintiems gauti asmenims ir suteikiamos apsaugos pobūdžio reikalavimų (OL L 337, 2011, p. 9).

b) leisti, kad preliminarus nagrinėjimas būtų atliktas remiantis tik raštu pateiktais dokumentais be asmeninio pokalbio, išskyrus 40 straipsnio 6 dalyje nurodytus atvejus.

Dėl tų taisyklių prašytojai nepraranda galimybės pradėti procedūrą iš naujo, taip pat tokia galimybė faktiškai nepanaikinama arba griežtai neapribojama.“

2. Direktyva 2005/85/EB

11. Nuo 2015 m. liepos 21 d. Direktyva 2013/32 panaikino ir pakeitė Direktyvą 2005/85/EB[5]. Pastarojoje direktyvoje nuostata, atitinkanti Direktyvos 2013/32 42 straipsnio 2 dalį, buvo numatyta 34 straipsnio 2 dalyje. Šioje nuostatoje buvo nurodyta:

„Valstybės narės nacionalinės teisės aktuose gali nustatyti taisykles dėl preliminaraus nagrinėjimo pagal 32 straipsnį. Pagal šias taisykles, *inter alia*, galima:

a) įpareigoti atitinkamą prašytoją nurodyti faktus ir pagrįsti įrodymus, kurie pateisintų naują procedūrą;

b) paprašyti atitinkamo prašytojo pateikti naujos informacijos per tam tikrą laiką, po kurio jis tokią informaciją gavo;

c) leisti, kad būtų atliktas preliminarus nagrinėjimas, grindžiamas tik raštu pateiktais dokumentais be asmeninio pokalbio.

Šios sąlygos neturi atimti iš prieglobsčio prašytojų galimybės pradėti procedūrą iš naujo, taip pat neturi faktiškai panaikinti arba griežtai apriboti tokios galimybės.“

3. Direktyva 2011/95

12. Direktyvos 2011/95 4 straipsnio „Faktų ir aplinkybių vertinimas“ 1 ir 2 dalyse numatyta:

„1. Valstybės narės gali laikyti, kad prašytojas privalo kuo greičiau pateikti visą informaciją tarptautinės apsaugos prašymui pagrįsti. Valstybės narės pareiga – bendradarbiaujant su prašytoju įvertinti atitinkamą su prašymu susijusią informaciją.

2. 1 dalyje nurodyta informacija – prašytojo pareiškimai ir visi jo turimi dokumentai, susiję su jo amžiumi, biografijos faktais, įskaitant atitinkamų giminaičių amžių ir biografijos faktus, tapatybe, pilietybe (-ėmis), šalimi (-is) ir vieta (-omis), kurioje (-se) anksčiau gyveno, ankstesniais prieglobsčio prašymais, kelionės maršrutais, kelionės dokumentais ir tarptautinės apsaugos prašymo teikimo priežastimis.“

[5] 2005 m. gruodžio 1 d. Tarybos direktyva, nustatanti būtiniausius reikalavimus dėl pabėgėlio statuso suteikimo ir panaikinimo tvarkos valstybėse narėse (OL L 326, 2005, p. 13), panaikinta Direktyvos 2013/32 53 straipsniu.

B. Austrijos teisė

1. Bendrasis administracinių procedūrų įstatymas

13. *Allgemeines Verwaltungsverfahrensgesetz* (Bendrasis administracinių procedūrų įstatymas, toliau – AVG) 68 ir 69 straipsniuose nustatyta:

„68 straipsnis:

(1) „Suinteresuotųjų asmenų prašymai, kuriais, išskyrus 69 ir 70 straipsniuose nurodytus atvejus, siekiama pakeisti neskundžiamą arba nebeskundžiamą sprendimą, atmetami remiantis *res judicata* galia, jei administracinės institucijos nemato pagrindo priimti nutartį pagal šio straipsnio 2–4 dalis.

<…>

Procedūros atnaujinimas

69 straipsnis:

(1) Suinteresuotojo asmens prašymas atnaujinti procedūrą, kurį buvo užbaigta priėmus neskundžiamą ar nebeskundžiamą sprendimą, tenkinamas, jei:

<…>

2) atsirado naujų faktinių aplinkybių arba įrodymų, kuriais, nesant suinteresuotojo asmens kaltės, nebuvo galima remtis ankstesnėje procedūroje ir kurie, vertinami atskirai arba kartu su kitais procedūros rezultatais, tikriausiai būtų lėmę sprendimą, kurio rezoliucinės dalies turinys būtų kitoks; arba

<…>

(2) Prašymas atnaujinti procedūrą turi būti pateiktas sprendimą priėmusiai institucijai per dviejų savaičių terminą. Terminas pradedamas skaičiuoti nuo to momento, kai prašytojas sužinojo apie procedūros atnaujinimo pagrindą; tačiau jei tai įvyksta po žodinio pranešimo apie sprendimą, bet prieš sprendimo įteikimą raštu, terminas pradedamas skaičiuoti tik nuo šio įteikimo dienos. Praėjus trejiems metams nuo sprendimo priėmimo, prašymas atnaujinti procedūrą nebegali būti pateiktas. Prašytojas turi pateikti aplinkybių, patvirtinančių teisės aktuose nustatyto termino laikymąsi, įrodymus.

<…>“

2. Administracinių bylų teisenos įstatymas

14. *Verwaltungsgerichtsverfahrensgesetz* (Administracinių bylų teisenos įstatymas, toliau – *VwGVG*) 32 straipsnyje nurodyta:

„(1) Bylos šalies prašymas atnaujinti procesą, kuris buvo užbaigtas administracinio teismo sprendimu, tenkinamas, jei

<…>

2) atsirado naujų faktinių aplinkybių arba įrodymų, kuriais, nesant bylos šalies kaltės, nebuvo galima remtis ankstesniame procese ir kurie, vertinami atskirai arba kartu su kitais proceso rezultatais, tikriausiai būtų lėmę teismo sprendimą, kurio rezoliucinės dalies turinys būtų kitoks; arba

<…>

(2) Prašymas atnaujinti procesą turi būti pateiktas administraciniam teismui per dviejų savaičių terminą. Terminas pradedamas skaičiuoti nuo to momento, kai pareiškėjas sužinojo apie proceso atnaujinimo pagrindą; tačiau jei tai įvyksta po žodinio pranešimo apie teismo sprendimą, bet prieš teismo sprendimo įteikimą raštu, terminas pradedamas skaičiuoti tik nuo šio įteikimo dienos. Praėjus trejiems metams nuo teismo sprendimo priėmimo, prašymas atnaujinti procedūrą nebegali būti pateiktas. Pareiškėjas turi pateikti aplinkybių, patvirtinančių teisės aktuose nustatyto termino laikymąsi, įrodymus.

<…>“

III. Pagrindinė byla, prejudiciniai klausimai ir procesas Teisingumo Teisme

15. 2015 m. liepos 18 d. XY, Irako pilietis, išpažįstantis šiitų pakraipos islamo tikėjimą, pateikė pirmąjį tarptautinės apsaugos prašymą. 2018 m. sausio 29 d. sprendimu Federalinė tarnyba šį prašymą atmetė. 2018 m. liepos 27 d. sprendimu *Bundesverwaltungsgericht* (Federalinis administracinis teismas) pripažino XY skundą dėl Federalinės tarnybos sprendimo nepagrįstu. Šis teismo sprendimas tapo galutinis [6].

16. Vykstant administracinei procedūrai, per kurią buvo priimtas 2018 m. sausio 29 d. Federalinės tarnybos sprendimas, taip pat vykstant procesui *Bundesverwaltungsgericht* (Federalinis administracinis teismas), į kurį kreipėsi XY, šis prašytojas kelis kartus motyvavo savo tarptautinės apsaugos prašymą, iš esmės remdamasis vien tuo, kad jam kyla rizika būti nužudytam grįžus į Iraką, nes jis nepakluso šiitų ginkluotosioms pajėgoms, kurios reikalavo kariauti jų pusėje, taip pat dėl labai blogos vidaus situacijos Irake, susiklosčiusios dėl karo.

17. 2018 m. gruodžio 4 d. XY pateikė paskesnį tarptautinės apsaugos prašymą.

18. Vykstant šiai procedūrai jis teigė, kad pateikdamas pirmąjį prašymą nenurodė tikrųjų motyvų, dėl kurių siekė tarptautinės apsaugos. Iš esmės jis teigė, kad visą savo gyvenimą buvo homoseksualus, o tai uždrausta Irake ir „jo religijoje“, ir tvirtino, kad iki šiol negalėjo nurodyti šių tikrųjų motyvų, nes bijojo dėl savo gyvybės. Tik atvykęs į Austriją, asociacijos, kurią jis lankė mažiausiai nuo 2018 m. birželio mėn., palaikymo dėka suprato, kad jam nekyla jokio pavojaus pranešus apie savo homoseksualumą.

19. 2019 m. sausio 28 d. sprendimu Federalinė tarnyba, be kita ko, nusprendė, kad paskesnis XY prašymas nepriimtinas dėl *res judicata* galios, remiantis AVG 68 straipsnio 1 dalimi.

[6] 2018 m. liepos 27 d. *Bundesverwaltungsgericht* (Federalinis administracinis teismas) sprendimą XY apskundė *Verfassungsgerichtshof* (Konstitucinis Teismas, Austrija). 2018 m. rugsėjo 25 d. nutartimi šis teismas atsisakė tenkinti skundą ir 2018 m. spalio 25 d. nutartimi, gavęs paskesnį prašymą, perdavė *Verwaltungsgerichtshof* (Aukščiausiasis administracinis teismas) jurisdikciją jį nagrinėti. *Verwaltungsgerichtshof* (Aukščiausiasis administracinis teismas) nebuvo įregistruota jokio kasacinio skundo dėl šio sprendimo.

20. XY apskundė šį sprendimą *Bundesverwaltungsgericht* (Federalinis administracinis teismas). Šis ieškinys, kiek juo buvo ginčijamas paskesnio prašymo atmetimas, savo ruožtu buvo atmestas 2019 m. kovo 18 d. teismo sprendimu.

21. Vienintelė priežastis, dėl kurios *Bundesverwaltungsgericht* (Federalinis administracinis teismas) patvirtino Federalinės tarnybos sprendimą, yra tai, kad XY jau buvo homoseksualus vykstant pirmajai prieglobsčio procedūrai ir kad XY, žinodamas apie savo homoseksualumą, nenurodė šios aplinkybės dar per tą pirmąją procedūrą. Todėl, *Bundesverwaltungsgericht* (Federalinis administracinis teismas) teigimu, sprendimo dėl pirmojo prieglobsčio prašymo *res judicata* galia apima ir šią faktinę aplinkybę.

22. *Verwaltungsgerichtshof* (Aukščiausiasis administracinis teismas), t. y. prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiame teisme, buvo pradėtas kasacinis procesas.

23. Šiam procese XY ginčija savo paskesnio prašymo pripažinimą nepriimtinu, be kita ko, remdamasis tuo, kad Austrijoje galiojančios teisės nuostatos šiuo aspektu prieštarauja Direktyvos 2013/32 40 straipsniui.

24. Šiomis aplinkybėmis 2019 m. gruodžio 18 d. sprendimu, kurį Teisingumo Teismas gavo 2020 m. sausio 16 d., prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:

„1. Ar [Direktyvos 2013/32] 40 straipsnio 2 ir 3 dalyse vartojamos formuluotės „nauja informacija arba duomenys“, „atsirado arba prašytojas pateikė“ taip pat apima aplinkybes, egzistavusias prieš priimant sprendimą, kuris jau įsiteisėjo, ankstesnėje prieglobsčio procedūroje?

Jei į pirmąjį klausimą būtų atsakyta teigiamai:

2. Ar atsiradus naujų faktų ar įrodymų, kurie negalėjo būti pateikti ankstesnėje procedūroje ne dėl užsieniečio kaltės, pakanka suteikti prieglobsčio prašytojui galimybę reikalauti atnaujinti įsiteisėjusiu sprendimu pasibaigusią ankstesnę procedūrą?

3. Ar tuo atveju, jei prieglobsčio prašytojas dėl savo kaltės nepateikė argumentų dėl naujai nurodytų priežasčių dar ankstesnėje prieglobsčio procedūroje, institucijai leidžiama atsisakyti nagrinėti paskesnį prašymą iš esmės remiantis nacionaline norma, nustatančia administraciniuose procesuose visuotinai taikomą principą, nors valstybė narė nepriėmė specialių normų ir tinkamai neperkėlė [Direktyvos 2013/32] 40 straipsnio 2 ir 3 dalyse nustatytų reikalavimų, todėl aiškiai nepasinaudojo [šios direktyvos] 40 straipsnio 4 dalyje suteikta galimybe nustatyti normas, leidžiančias paskesnio prašymo nenagrinėti iš esmės?“

25. Austrijos, Čekijos, Vokietijos, Prancūzijos, Vengrijos ir Nyderlandų vyriausybės bei Europos Komisija pateikė rašytines pastabas. Tos pačios suinteresuotosios šalys, išskyrus Prancūzijos vyriausybę, atsakė į raštu pateiktus 2020 m. lapkričio 12 d. Teisingumo Teismo klausimus.

IV. Analizė

26. „Paskesnis prašymas“ apibrėžtas kaip naujas tarptautinės apsaugos prašymas, pateiktas po to, kai buvo priimtas galutinis sprendimas dėl ankstesnio tarptautinės apsaugos prašymo[7]. Kaip nurodyta šios išvados įžangoje, sąlygos, kurias valstybės narės gali nustatyti tam, kad paskesnis prašymas būtų pripažintas nepriimtinu dėl *res judicata* galios, numatytos Direktyvos 2013/32 40 straipsnio 2–4 dalyse.

27. Iš prašymo priimti prejudicinį sprendimą matyti, kad Austrijos teisės aktų leidėjas nepriėmė specialių normų dėl Direktyvos 2013/32 40 straipsnio įgyvendinimo. Taigi siekiant įvertinti, ar paskesnis apsaugos prašymas yra nepriimtinas dėl *res judicata* galios, reikia taikyti bendrąsias Austrijos teisės nuostatas, reglamentuojančias administracinę procedūrą[8]. Trimis prejudiciniais klausimais prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia išsiaiškinti, ar šios Austrijos teisės nuostatos draudžiamos pagal Direktyvą 2013/32.

28. Manau, kad siekiant atsakyti į pateiktus klausimus pirmiausia naudinga paaiškinti nagrinėjamas Austrijos teisės nuostatas, kaip jas suprantu remdamasis prašymu priimti prejudicinį sprendimą ir Austrijos vyriausybės šiuo klausimu pateiktais patikslinimais.

A. Dėl nagrinėjamų Austrijos teisės nuostatų

29. Austrijos teisės nuostatos, kurias reikia taikyti siekiant įvertinti, ar paskesnis prašymas turi būti atmestas kaip nepriimtinas dėl *res judicata* galios, – tai, pirma, AVG 68 straipsnio 1 dalis ir, antra, to paties įstatymo 69 straipsnio 1 dalies 2 punktas ir 2 dalis. Šios nuostatos taikomos per administracines procedūras. Panašios nuostatos taikomos vykstant procesui administraciniuose teismuose[9].

30. Pagal AVG 68 straipsnio 1 dalį suinteresuotųjų asmenų prašymai pakeisti neskundžiamą arba nebeskundžiamą sprendimą turi būti atmesti remiantis *res judicata* galia. Šio principo išimtis numatyta AVG 69 straipsnio 1 dalies 2 punkte. Tam, kad būtų galima atsižvelgti į faktines aplinkybes ir įrodymus, kurie, nors jau egzistavo galutinio sprendimo priėmimo dieną, tačiau kuriais nebuvo remiamasi ne dėl suinteresuotojo asmens kaltės, šioje nuostatoje numatytas jau užbaigtos procedūros atnaujinimas laikantis minėtoje nuostatoje ir AVG 69 straipsnio 2 dalyje nurodytų sąlygų. Taigi toks užbaigtos procedūros atnaujinimas leidžia neatsižvelgti į *res judicata* galią.

31. Kai šios nuostatos taikomos paskesniems prašymams, iš jų išplaukia du šiai bylai svarbūs aspektai.

7 Žr. Direktyvos 2013/32 2 straipsnio q punktą, kuriame sąvoka „paskesnis prašymas“ apibrėžta kaip „vėlesnis tarptautinės apsaugos prašymas priėmus galutinį sprendimą dėl ankstesnio prašymo, įskaitant atvejus, kai prašytojas tiesiogiai atsiėmė savo prašymą, ir atvejus, kai sprendžiančioji institucija atmetė prašymą po to, kai jis buvo netiesiogiai atsiimtas pagal 28 straipsnio 1 dalį“. Šioje nuostatoje esanti sąvoka „galutinis sprendimas“ apibrėžta 2 straipsnio e punkte kaip „sprendimas dėl to, ar pagal Direktyvą [2011/95] pabėgėlio arba papildomos apsaugos statusas bus suteiktas trečiosios šalies piliečiui ar asmeniui be pilietybės, kuriam daugiau netaikomos teisių gynimo priemonės pagal šios direktyvos V skyrių, nepriklausomai nuo to, ar dėl tokios teisių gynimo priemonės poveikio prašytojams leidžiama likti atitinkamose valstybėse narėse, laukiant rezultato“.

8 Austrijos vyriausybė patikslino, kad Austrijos teisės aktų leidėjas manė, jog nebūtina priimti konkrečių nuostatų dėl paskesnių tarptautinės apsaugos prašymų nagrinėjimo, nes Austrijos teisės normose, susijusiose su administracinėmis procedūromis, numatytos priemonės, leidžiančios įvykdyti Direktyvos 2013/32 40 straipsnio reikalavimus.

9 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo teigimu, administraciniams teismams nagrinėjant bylas AVG 68 straipsnio 1 dalis taikoma pagal analogiją, o į AVG 69 straipsnio 1 dalies 2 punktą ir 2 dalį panaši nuostata numatyta šios išvados 14 punkte nurodytame *VwGVG* 32 straipsnio 1 dalies 2 punkte ir 2 dalyje. Toliau pateiktoje analizėje aiškumo sumetimais remsiuosi tik AVG nuostatomis.

32. *Pirma*, siekiant nustatyti, ar paskesnis prašymas yra nepriimtinas dėl *res judicata* galios, kaip tai suprantama pagal AVG 68 straipsnio 1 dalį, svarbu išsiaiškinti, ar šis paskesnis prašymas grindžiamas faktinėmis aplinkybėmis arba įrodymais, kurie jau egzistavo *prieš* užbaigiant procedūrą dėl ankstesnio prašymo (vadinamieji „nova reperta“ pagal Austrijos teisę), ar faktinėmis aplinkybėmis arba įrodymais, kurie atsirado tik *po to*, kai buvo užbaigta pirmoji procedūra (vadinamieji „nova producta“ pagal Austrijos teisę).

33. Iš tiesų paskesniam prašymui, grindžiamam faktinėmis aplinkybėmis arba įrodymais, atsiradusiais tik *po to*, kai buvo užbaigta procedūra dėl pirmojo prieglobsčio prašymo („nova producta“), netaikoma *res judicata* galia, kaip tai suprantama pagal AVG 68 straipsnio 1 dalį. Sprendimas, priimtas dėl ankstesnio prašymo, neapima tokių faktinių aplinkybių ir įrodymų, todėl jais galima remtis naujoje byloje pradėtoje naujoje procedūroje.

34. Atvirkščiai, faktinėms aplinkybėms arba įrodymams, kurie jau egzistavo *prieš* užbaigiant procedūrą dėl pirmojo prašymo („nova reperta“), iš principo taikoma *res judicata* galia, kaip tai suprantama pagal AVG 68 straipsnio 1 dalį, neatsižvelgiant į tai, ar jais buvo remiamasi toje procedūroje. Vis dėlto naujos faktinės aplinkybės arba nauji įrodymai, kurie nors jau egzistavo per minėtą procedūrą, tačiau kuriais per tą pačią procedūrą nebuvo remiamasi ne dėl prašytojo kaltės, gali būti pateikti atnaujinus ankstesnę procedūrą, jei įvykdytos AVG 69 straipsnio 1 dalies 2 punkte ir 2 dalyje numatytos sąlygos.

35. *Antra*, iš to, kas išdėstyta, matyti, kad priemonės, leidžiančios pasiremti naujais įrodymais arba faktinėmis aplinkybėmis, skiriasi atsižvelgiant į tai, ar paskesnis prašymas grindžiamas „nova producta“, ar „nova reperta“. Taigi, jei paskesnis prašymas grindžiamas „nova producta“, jis nagrinėjamas per *naują* administracinę *procedūrą*. Atvirkščiai, jei paskesnis prašymas grindžiamas „nova reperta“, šis prašymas, jei priimtinas atsižvelgiant į AVG 69 straipsnio 1 dalies 2 punkte ir 2 dalyje nurodytas sąlygas, bus nagrinėjamas *atnaujinus* pirmąją procedūrą.

36. Būtent į šiuos du Austrijos teisės aspektus reikia atsižvelgti atsakant į prejudicinius klausimus.

B. Dėl Direktyvos 2013/32 40 straipsnio 2 ir 3 dalyse esančios sąvokos „nauj[a] informacij[a] arba duomen[ys] [kurie] atsirado <…> arba juos pateikė prašytojas“, išaiškinimo (pirmasis prejudicinis klausimas)

37. Pirmuoju prejudiciniu klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia išsiaiškinti, ar Direktyvos 2013/32 40 straipsnio 2 ir 3 dalyse esanti sąvoka „nauj[a] informacij[a] arba duomen[ys] [kurie] atsirado <…> arba juos pateikė prašytojas“, turi būti aiškinama taip, kad ji apima tik tuos įrodymus arba faktines aplinkybes, kurie atsirado tik *po to*, kai buvo galutinai užbaigta su ankstesniu prieglobsčio prašymu susijusi procedūra, ar ši sąvoka taip pat apima įrodymus arba faktines aplinkybes, kurie *jau* egzistavo prieš galutinai užbaigiant šią procedūrą, tačiau per tą procedūrą prašytojas jais nesirėmė.

38. Pirmiausia pažymiu, kad Direktyvos 2013/32 40 straipsnyje nustatyta dviejų etapų nagrinėjimo procedūra. Pagal šios direktyvos 40 straipsnio 2 dalį pirmiausia atliekamas paskesnio prašymo preliminarus nagrinėjimas siekiant nustatyti, ar šis prašymas priimtinas pagal minėtos direktyvos 33 straipsnio 2 dalies d punktą, siejamą su tos pačios direktyvos 40 straipsnio 2 ir 3 dalimis.

39. Atliekant šį preliminarų nagrinėjimą siekiama nustatyti, ar atsirado arba prašytojas pateikė naujų įrodymų arba faktinių aplinkybių ir dėl to labai padidėja tikimybė, kad šis prašytojas atitinka sąlygas, kurių reikalaujama siekiant suteikti tarptautinės apsaugos gavėjo statusą pagal Direktyvą 2011/95. Jei paskesnis prašymas, remiantis šiuo vertinimu, yra priimtinas, pagal Direktyvos 2013/32 40 straipsnio 3 dalį jis toliau nagrinėjamas iš esmės siekiant nustatyti, ar tarptautinės apsaugos prašymas iš tikrųjų turi būti patenkintas pagal Direktyvą 2011/95.

40. Direktyvos 2013/32 40 straipsnio 2 ir 3 dalyse esanti sąvoka „nauj[a] informacij[a] arba duomen[ys] [kurie] atsirado <…> arba juos pateikė prašytojas“, vartojama būtent šio pirmojo nagrinėjimo, susijusio su prašymo priimtinumu, kontekste. Iš tiesų, jei paskesniame prašyme nėra pateikta jokių naujų įrodymų arba faktinių aplinkybių, jis laikomas nepriimtinu remiantis *res judicata* galios principu. Šis aspektas patikslintas šios direktyvos 36 konstatuojamojoje dalyje, kurioje numatyta, kad, kai prašytojas pateikia paskesnį prašymą, nepateikdamas naujų įrodymų ar argumentų, būtų neproporcinga įpareigoti valstybes nares pradėti naują visapusiško nagrinėjimo procedūrą ir kad tais atvejais valstybės narės turėtų turėti galimybę atmesti prašymą kaip nepriimtiną pagal *res judicata* principą [10].

41. Taigi, atsižvelgdamas į *res judicata* principą, pirmuoju klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia išsiaiškinti, ar pagal Direktyvą 2013/32 paskesnis prašymas laikomas priimtinu tik tuo atveju, jei grindžiamas faktinėmis aplinkybėmis arba įrodymais, atsiradusiais *po to*, kai buvo užbaigta pirmoji procedūra. Iš tiesų, jei taip būtų, tai reikštų, kad nagrinėjamos Austrijos teisės nuostatos ir atitinkamai pagrindinėje byloje ginčijamas sprendimas dėl nepriimtinumo neprieštarauja Direktyvai 2013/32. Kaip paaiškinta šios išvados 33 punkte, nagrinėjamose Austrijos teisės nuostatose nėra jokio paskesnių prašymų, grindžiamų faktinėmis aplinkybėmis ir įrodymais, kurie atsirado tik *po to*, kai buvo užbaigta pirmoji procedūra („nova producta“), priimtinumo apribojimo. Kadangi aplinkybė, kurią nurodė XY, grįsdamas savo paskesnį prašymą, t. y. tai, kad jis visuomet buvo homoseksualus, jau egzistavo vykstant jo pirmojo tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimo procedūrai, tačiau per tą procedūrą jis šia aplinkybe nesirėmė, ši situacija nėra susijusi su Direktyva 2013/32.

42. Manau, kaip ir visos suinteresuotosios šalys, išskyrus Vengrijos vyriausybę, kad nekyla jokių abejonių, jog Direktyvos 2013/32 40 straipsnio 2 ir 3 dalyse esanti sąvoka „nauj[a] informacij[a] arba duomen[ys] [kurie] atsirado <…> arba juos pateikė prašytojas“, apima įrodymus ir faktines aplinkybes, kurie *jau* egzistavo prieš galutinai užbaigiant ankstesnę prieglobsčio procedūrą, bet prašytojas per tą procedūrą jais nesirėmė, todėl tokiais įrodymais ir faktinėmis aplinkybėmis pagrįstas paskesnis prašymas, kaip antai pateiktas XY, gali būti priimtinas.

43. Iš tiesų, pirma, tai patvirtina Direktyvos 2013/32 40 straipsnio 2 ir 3 dalių tekstas. Jame nedaroma jokio skirtumo atsižvelgiant į naujai pateiktų faktinių aplinkybių arba įrodymų „atsiradimo“ momentą. Atvirkščiai, šiose nuostatose vartojama plati formuluotė „nauj[a] informacij[a] arba duomen[ys] [kurie] atsirado <…> arba juos pateikė prašytojas“, o tai, atsižvelgiant į šio frazės bendrą prasmę, gali apimti tiek naujus įrodymus ir faktines aplinkybes, atsiradusius *po to*, kai buvo priimtas galutinis sprendimas dėl ankstesnio prašymo, tiek įrodymus arba faktines aplinkybes, kurie *jau* egzistavo vykstant ankstesnio prašymo nagrinėjimo procedūrai, bet kuriais prašytojas per tą procedūrą nesirėmė.

[10] Teisingumo Teismas yra pripažinęs *res judicata* principo svarbą ir Sąjungos teisės, ir nacionalinės teisės sistemose. Iš tiesų tiek siekiant užtikrinti teisės ir teisinių santykių stabilumą, tiek gerą teisingumo vykdymą, svarbu, kad teismo sprendimai, kurie išnaudojus visas galimas teisių gynimo priemones arba pasibaigus numatytiems pasinaudojimo jomis terminams tampa galutiniai, nebegalėtų būti ginčijami (žr. 2018 m. spalio 24 d. Sprendimą *XC ir kt.* (C-234/17, EU:C:2018:853, 52 punktas)).

44. Antra, šis aiškinimas yra ypač aiškus atsižvelgiant į Direktyvos 2013/32 40 straipsnio 4 dalį. Iš tiesų pagal šią nuostatą valstybėms narėms leidžiama į savo nacionalinę teisę įtraukti nuostatą, kurioje numatyta, kad paskesnis prašymas priimtinas tik tuo atveju, jei prašytojas pirmosios procedūros metu ne dėl savo kaltės negalėjo pateikti naujų įrodymų ir faktinių aplinkybių, kaip tai suprantama pagal šio 40 straipsnio 2 ir 3 dalis. Tačiau prašytojo negalima kaltinti tuo, kad jis nesirėmė įrodymais, kurių dar nebuvo pirmosios procedūros metu. Taigi nauji įrodymai arba faktinės aplinkybės, į kuriuos daroma nuoroda minėto 40 straipsnio 4 dalyje, neišvengiamai turi apimti tuos, kurie jau egzistavo prieš galutinai užbaigiant pirmąją procedūrą. Kitaip tariant, pastarojoje nuostatoje daroma prielaida, kad nauji įrodymai ir faktinės aplinkybės, kaip tai suprantama pagal 40 straipsnio 2 ir 3 dalis, jau egzistavo per pirmąją prieglobsčio procedūrą.

45. Remiantis tuo, kas išdėstyta, į pirmąjį prejudicinį klausimą reikia atsakyti taip, kad Direktyvos 2013/32 40 straipsnio 2 ir 3 dalys taip pat apima įrodymus arba faktines aplinkybes, kurie jau egzistavo vykstant ankstesnio prašymo nagrinėjimo procedūrai, tačiau kuriais prašytojas per tą procedūrą nesirėmė.

46. Atsižvelgiant į šios išvados 41 punktą, šis atsakymas neleidžia nustatyti, ar pagal Direktyvą 2013/32 draudžiamos nagrinėjamos Austrijos teisės nuostatos. Tai reiškia, kad reikia atsakyti į antrąjį prejudicinį klausimą, pateiktą darant prielaidą dėl minėto atsakymo.

C. Dėl Direktyvos 2013/32 40 straipsnio 3 dalies ir 42 straipsnio 2 dalies išaiškinimo (antrasis prejudicinis klausimas)

47. Kaip paaiškinta šios išvados 38 ir 39 punktuose, Direktyvos 2013/32 40 straipsnio 2 ir 3 dalyse įtvirtinta dviejų etapų nagrinėjimo procedūra: preliminaraus nagrinėjimo etapas siekiant nustatyti, ar paskesnis prašymas yra priimtinas, ir prireikus – prašymo iš esmės nagrinėjimo etapas siekiant nustatyti, ar šis paskesnis prašymas iš tikrųjų turi būti patenkintas pagal Direktyvą 2011/95. Antrasis prejudicinis klausimas, be kita ko, susijęs su šiuo antruoju nagrinėjimo etapu. Taigi šiuo klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia išsiaiškinti, ar Direktyvos 2013/32 40 straipsnio 3 dalį[11] reikia aiškinti taip, kad šioje nuostatoje numatyto paskesnio prašymo nagrinėjimas iš esmės gali būti vykdomas *atnaujinus* procedūrą dėl ankstesnio tarptautinės apsaugos prašymo, ar pagal minėtą nuostatą šiuo tikslu reikalaujama pradėti *naują procedūrą*.

48. Antrasis prejudicinis klausimas pateiktas atsižvelgiant į tai, kad, kaip paaiškinta šios išvados 35 punkte, pagal Austrijos teisę tik tuo atveju, kai paskesnis prašymas grindžiamas „nova producta“, pradedama *nauja* administracinė šio prašymo nagrinėjimo iš esmės *procedūra*. Taigi paskesnio prašymo, grindžiamo „nova reperta“, atveju nagrinėjimas iš esmės vykdomas *atnaujinus* pirmąją procedūrą. Pagrindinėje byloje XY teigia, kad toks atnaujinimas prieštarauja Direktyvai 2013/32. Taigi savo klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia sužinoti, ar ankstesnės procedūros *atnaujinimas*, kaip antai numatytas AVG 69 straipsnio 1 dalies 2 punkte, atitinka Direktyvos 2013/32 40 straipsnio 3 dalį.

[11] Prejudiciniame klausime, kaip jį suformulavo prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, nėra nuorodos į jokią Sąjungos teisės nuostatą. Tačiau iš sprendimo dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą matyti, kad šį prašymą pateikusiam teismui kyla klausimas dėl Direktyvos 2013/32 40 straipsnio 3 dalies išaiškinimo.

49. Mano nuomone, siekiant nustatyti, ar toks procedūros atnaujinimas suderinamas su Direktyva 2013/32, reikia įvertinti ne tik šio atnaujinimo suderinamumą su šios direktyvos 40 straipsnio 3 dalimi (1 skirsnis), bet ir sąlygų, taikomų nagrinėjant priimtinumo klausimą minėto procedūros atnaujinimo tikslais, suderinamumą su Direktyvos 2013/32 reikalavimais šiuo klausimu [12] (2 skirsnis).

1. Dėl nagrinėjimo iš esmės

50. Kalbant apie paskesnio prašymo nagrinėjimą iš esmės, reikia nustatyti, ar pagal Direktyvą 2013/32 šiuo tikslu reikalaujama pradėti *naują procedūrą*, ar pakanka *atnaujinti* procedūrą, kaip numatyta AVG 69 straipsnio 1 dalies 2 punkte.

51. Manau, kad pagal Direktyvą 2013/32 iš principo nereikalaujama jokios specialios procedūros, skirtos paskesnio prašymo nagrinėjimui iš esmės.

52. Žinoma, tiesa, kaip nurodo Nyderlandų vyriausybė, kad šios direktyvos 42 straipsnio 2 dalyje konkrečiai paminėta „nauja procedūra“, kalbant apie paskesnio prašymo nagrinėjimą iš esmės. Vis dėlto jokioje iš minėtos direktyvos nuostatų neapibrėžta, kas laikytina „nauja procedūra“. Mano nuomone, šio žodžių junginio reikšmė gali būti nustatyta remiantis Direktyvos 2013/32 40 straipsnio 3 dalimi, nes pagal pastarąją nuostatą reikalaujama, kad paskesnio prašymo nagrinėjimas iš esmės toliau būtų vykdomas pagal šios direktyvos II skyrių.

53. Iš tiesų šiame II skyriuje įtvirtinti pagrindiniai principai ir garantijos, kurių valstybės narės turi laikytis, kai nagrinėja tarptautinės apsaugos prašymus. Taigi iš Direktyvos 2013/32 40 straipsnio 3 dalies matyti, jog per nacionalinę paskesnio prašymo nagrinėjimo iš esmės procedūrą turi būti užtikrinta, kad bus atsižvelgta į šias garantijas ir šiuos principus.

54. Be šio reikalavimo, šioje direktyvoje nenustatyta įpareigojimų valstybėms narėms dėl specialios šiuo atveju vykdytinos procedūros. Taigi valstybės narės turi diskreciją ir gali perkelti Direktyvos 2013/32 40 straipsnio 3 dalį atsižvelgdamos į savo nacionalinės teisės ypatumus [13].

55. Kaip teisingai teigia Komisija, pagal Direktyvą 2013/32 iš principo nedraudžiama, pirma, kad nacionalinės teisės aktų leidėjas numatytų naują administracinę procedūrą nagrinėjant paskesnius prašymus, pagrįstus naujais įrodymais arba faktinėmis aplinkybėmis, kurie atsirado tik *po to*, kai buvo galutinai užbaigta pirmoji procedūra, ir, antra, kad taip pat numatytų pirmosios užbaigtos procedūros atnaujinimą nagrinėjant paskesnius prašymus, paremtus įrodymais arba faktinėmis aplinkybėmis, kurie *jau* egzistavo vykstant pirmajai procedūrai, bet kurie nebuvo pateikti per tą procedūrą.

56. Atsižvelgiant į tai, toliau kyla klausimas, ar toks procedūros atnaujinimas, kaip antai numatytas AVG 69 straipsnio 1 dalies 2 punkte, atitinka reikalavimus, išplaukiančius iš Direktyvos 2013/32 II skyriaus.

[12] Kaip paaiškinsiu dėl pastarojo nagrinėjimo, reikia įvertinti suderinamumą, pirma, su Direktyvos 2013/32 40 straipsnio 2–4 dalimis, siejamomis su 33 straipsnio 2 dalies d punktu, ir, antra, – su šios direktyvos 42 straipsnio 2 dalimis. Pagal suformuotą jurisprudenciją Teisingumo Teismas, siekdamas pateikti naudingą atsakymą prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui, gali atsižvelgti į Sąjungos teisės nuostatas, kurių nacionalinis teismas nenurodė, formuluodamas savo klausimą (be kita ko, žr. 1990 m. kovo 27 d. Sprendimą *Bagli Pennacchiotti* (C-315/88, EU:C:1990:139, 10 punktas), 2007 m. lapkričio 8 d. Sprendimą *ING. AUER* (C-251/06, EU:C:2007:658, 38 punktas) ir 2017 m. kovo 7 d. Sprendimą *X ir X* (C-638/16 PPU, EU:C:2017:173, 39 punktas)).

[13] Šiuo klausimu žr. 2011 m. liepos 28 d. Sprendimą *Samba Diouf* (C-69/10, EU:C:2011:524, 29 punktas).

57. Teisingumo Teismo turimoje bylos medžiagoje nėra pakankamai informacijos dėl procedūros atnaujinimo tvarkos, kiek tai susiję su šiuo klausimu, todėl negalima atlikti tokio vertinimo, kurį bet kuriuo atveju turi atlikti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas.

58. Vis dėlto konstatuoju, kad iš prašymo priimti prejudicinį sprendimą, atrodo, matyti, jog šį prašymą pateikusiam teismui kyla abejonių dėl AVG 69 straipsnio 1 dalies 2 punkte numatyto procedūros atnaujinimo suderinamumo su Direktyvos 2013/32 II skyriuje nurodytais principais ir garantijomis. Konkrečiau kalbant, jis pažymi, kad tarptautinės apsaugos prašymą pateikusio užsieniečio teisinis statusas, net jei tai yra paskesnis prašymas, skiriasi nuo užsieniečio, prašančio atnaujinti jau užbaigtą procedūrą, teisinio statuso, pavyzdžiui, kiek tai susiję su laikina apsauga nuo išsiuntimo iš šalies procedūros metu.

59. Gali kilti abejonių dėl to, kaip reikia suprasti šį konstatavimą. Mano nuomone, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nurodytą teisinio statuso skirtumą galima suprasti kaip išplaukiantį iš Austrijos teisėje numatyto skirtingo vertinimo, taikomo atsižvelgiant į tai, ar paskesnis prašymas grindžiamas „nova reperta“, ar „nova producta“, taigi, kaip reiškiantį, kad prašytojui, kuris pateikė šiai antrajai kategorijai priskirtiną paskesnį prašymą, taikomos palankesnės taisyklės, palyginti su tuo, kuris pateikė paskesnį prašymą, priskirtiną pirmajai kategorijai.

60. Jei toks aiškinimas yra teisingas, pažymėtina, kad pagal Direktyvos 2013/32 II skyrių toks teisinio statuso skirtumas nebūtinai draudžiamas. Iš tiesų, pirma, pagal šios direktyvos 5 straipsnį valstybėms narėms visiškai nedraudžiama numatyti palankesnių normų, nei išplaukiančios iš Direktyvos 2013/32, jei šios normos suderinamos su šia direktyva. Antra, kiek tai susiję su prašytojo apsauga nuo išsiuntimo iš šalies tol, kol nagrinėjamas paskesnis prašymas, pažymėtina, kad pagal Direktyvos 2013/32 II skyrių valstybėms narėms leidžiama šiam prašytojui numatyti mažesnę apsaugą, palyginti su prašytoju, kuris pateikė pirmąjį tarptautinės apsaugos prašymą [14].

61. Taigi, jei Austrijos teisėje numatytos „nova producta“ pagrįstiems paskesniems prašymams taikomos normos yra palankesnės, palyginti su Direktyvoje 2013/32 numatytomis normomis dėl paskesnių prašymų, pagal šią direktyvą tokios teisės nuostatos nedraudžiamos, jeigu jos, kiek tai susiję su paskesniais prašymais, grindžiamais „nova reperta“, (taip pat) atitinka (būtiniausius) reikalavimus, kylančius iš Direktyvos 2013/32 II skyriaus.

62. Be to, Austrijos vyriausybė, atsakydama į atitinkamą Teisingumo Teismo klausimą, patikslino, kad tuo atveju, kai paskesnio prašymo nagrinėjimas iš esmės vyksta atnaujinus procedūrą, administracinis sprendimas, kuriuo buvo užbaigta procedūra, arba atitinkamas teismo sprendimas netenka galios, o procedūra atnaujinama ankstesnėje stadijoje nei šio administracinio ar teisminio sprendimo priėmimas ir vyksta iš naujo, todėl nauji argumentai išsamiai nagrinėjami iš esmės. Taigi nėra jokio skirtumo, ar nauji įrodymai arba faktinės aplinkybės buvo pateikti dar prieš pasibaigiant pirmajai procedūrai, ar tik po šios datos. Direktyvos 2013/32 II skyriuje numatytų garantijų ir principų bus visiškai laikomasi tiek naujojoje (antrojoje) procedūroje, tiek atnaujintoje (pirmojoje) procedūroje.

[14] Pavyzdžiui, pagal Direktyvos 2013/32 9 straipsnio 1 dalį prašytojui, pateikusiam pirmąjį tarptautinės apsaugos prašymą, iš principo leidžiama likti valstybėje narėje, kol atsakinga institucija priims sprendimą dėl jo prašymo. Tačiau, kiek tai susiję su prašytoju, kuris pateikė paskesnį tarptautinės apsaugos prašymą, pagal šios direktyvos 41 straipsnio 1 dalį, siejamą su 9 straipsnio 2 dalimi, valstybėms narėms leidžiama, šioje nuostatoje numatytomis sąlygomis, nukrypti nuo šios taisyklės, numatytos Direktyvos 2013/32 9 straipsnio 1 dalyje.

63. Atsižvelgiant, be kita ko, į šį atsakymą, atrodo, kad AVG 69 straipsnio 1 dalies 2 punkte numatytas procedūros atnaujinimas atitinka Direktyvos 2013/32 II skyriuje nurodytus reikalavimus. Vis dėlto prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas turi patikrinti, ar taip yra.

2. Dėl priimtinumo nagrinėjimo

64. Direktyvoje 2013/32 išsamiai išvardytos priimtinumo sąlygos, kurias valstybės narės gali taikyti paskesniam prašymui[15]. Šios sąlygos yra tos, kurias nurodžiau šios išvados 38–39 ir 44 punktuose ir kurios numatytos šios direktyvos 40 straipsnio 2–4 dalyse, siejamose su 33 straipsnio 2 dalies d punktu. Minėtas sąlygas papildo minėtos direktyvos 42 straipsnio 2 dalis, kur numatytos procedūrinės taisyklės, kurias valstybės narės gali nustatyti dėl paskesnio prašymo priimtinumo nagrinėjimo.

65. Kaip paaiškinta šios išvados 34 punkte, Austrijos teisėje numatytos priimtinumo sąlygos yra įtvirtintos AVG 69 straipsnio 1 dalies 2 punkte ir 2 dalyje. Šio straipsnio 1 dalies 2 punkte nustatyta, kad užbaigtą procedūrą reikia atnaujinti, jei atsirado naujų faktinių aplinkybių arba įrodymų, kuriais, nesant suinteresuotojo asmens kaltės, nebuvo galima remtis ankstesnėje procedūroje ir kurie, vertinami atskirai arba kartu su kitais šios procedūros rezultatais, tikriausiai būtų lėmę sprendimą, kurio rezoliucinės dalies turinys būtų kitoks. Pagal minėto straipsnio 2 dalį prašymas atnaujinti procedūrą turi būti pateiktas per dvi savaites po to, kai prašytojas sužinojo apie atnaujinimo pagrindą, o praėjus trejiems metams nuo galutinio administracinio sprendimo priėmimo prašymas atnaujinti procedūrą nebegali būti pateiktas.

66. Taigi aptariamoje Austrijos teisės nuostatoje iš esmės numatytos trys sąlygos: i) tikimybė, kad atsižvelgiant į šiuos naujus įrodymus arba faktines aplinkybes gali pasikeisti pirmosios užbaigtos procedūros rezultatas; ii) prašytojo kaltės nebuvimas; ir iii) naikinamieji terminai.

67. Kalbant apie tokių sąlygų suderinamumą su Direktyva 2013/32, pažymėtina, kad pirmosios dvi atrodo tikrai suderinamos su šios direktyvos 40 straipsnyje numatytomis priimtinumo sąlygomis.

68. Pavyzdžiui, pirmoji nacionalinėje nuostatoje numatyta sąlyga, atrodo, atitinka Direktyvos 2013/32 40 straipsnio 3 dalyje įtvirtintą sąlygą, t. y. tai, kad nauji įrodymai arba faktinės aplinkybės gerokai padidina tikimybę, jog prašytojas atitiks tarptautinės apsaugos statuso suteikimo sąlygas. Dėl nacionalinėje nuostatoje numatytos antrosios sąlygos pažymėtina, kad ji, atrodo, atitinka Direktyvos 2013/32 40 straipsnio 4 dalį, kurioje nustatyta, jog valstybės narės gali numatyti, kad prašymas bus toliau nagrinėjamas, tik jei atitinkamas prašytojas per ankstesnę procedūrą ne dėl savo kaltės negalėjo pateikti naujų įrodymų arba faktinių aplinkybių[16].

[15] Tai iš esmės išplaukia iš Direktyvos 2013/32 33 straipsnio 2 dalies d punkto, kuriame numatyta, kad valstybės narės gali laikyti paskesnį prašymą nepriimtinu tik susiklosčius situacijai, nurodytai šioje nuostatoje, kurią reikia aiškinti kartu su šios direktyvos 40 straipsnio 2–4 dalyse numatytomis priimtinumo sąlygomis. Tuo pačiu klausimu žr. generalinio advokato G. Hogan išvadą byloje *LH (Nauja informacija arba duomenys)* (C-921/19, EU:C:2021:117, 33 punktas).

[16] Kaip paaiškinsiu šios išvados 93–101 punktuose, Direktyvos 2013/32 40 straipsnio 4 dalis yra neprivaloma nuostata, todėl ją reikia perkelti į nacionalinę teisę tam, kad būtų galima taikyti joje numatytą kaltės nebuvimo sąlygą. Šiuo klausimu pažymėtina, kad pagal suformuotą jurisprudenciją perkeliant tokią direktyvos nuostatą nebūtina priimti naujų nuostatų, jei nacionalinėje teisėje jau yra tokią nuostatą atitinkanti taisyklė (šiuo klausimu žr. 1995 m. kovo 23 d. Sprendimą *Komisija / Graikija* (C-365/93, EU:C:1995:76, 9 punktas ir nurodyta jurisprudencija)), kaip antai nagrinėjamu atveju Austrijos teisėje (žr. šios išvados 8 išnašą).

69. Dėl AVG 69 straipsnyje nustatytos trečiosios sąlygos, t. y. naikinamųjų terminų, pažymėtina, kad ji vis dėlto kelia abejonių atsižvelgiant labiau į Direktyvos 2013/32 42 straipsnio 2 dalį nei į šios direktyvos 40 straipsnį.

70. Iš esmės naikinamieji terminai gali būti laikomi tiek priimtinumo sąlyga, kurios suderinamumą reikia vertinti atsižvelgiant į minėtą 40 straipsnį, tiek procedūrine norma, kurios suderinamumą reikia vertinti atsižvelgiant į Direktyvos 2013/32 42 straipsnio 2 dalį, numatančią procedūrines taisykles, kurias valstybės narės gali nustatyti vykstant priimtinumo nagrinėjimui.

71. Mano nuomone, atskaitos taškas vertinant šią sąlygą yra šios direktyvos 40 straipsnis. Šios nuostatos aiškinimas nekelia abejonių, nes joje numatytos išsamios priimtinumo sąlygos [17] ir nėra sąlygos dėl naikinamųjų terminų nustatymo. Taigi, iš pirmo žvilgsnio atrodo, kad Austrijos teisėje numatyta trečioji sąlyga prieštarauja Direktyvai 2013/32.

72. Vis dėlto taip pat svarbu išnagrinėti šią trečiąją sąlygą atsižvelgiant į Direktyvos 2013/32 42 straipsnio 2 dalį, siekiant nustatyti, ar šia nuostata valstybėms narėms iš tiesų leidžiama taikyti naikinamuosius terminus, kaip iš esmės teigia Austrijos ir Vokietijos vyriausybės.

73. Pirmiausia pripažįstu, kad, remiantis pažodiniu aiškinimu,
Direktyvos 2013/32 42 straipsnio 2 dalis galėtų leisti suprasti, kad pagal ją leidžiama nustatyti naikinamuosius terminus.

74. Iš tiesų šios nuostatos pirmoje pastraipoje numatyta, kad valstybės narės savo nacionalinės teisės aktuose gali nustatyti taisykles dėl preliminaraus nagrinėjimo pagal Direktyvos 2013/32 40 straipsnį, ir, nepateikiant išsamaus sąrašo, joje paminėti du taisyklių, kurias valstybės narės gali numatyti šiuo klausimu, pavyzdžiai [18]. Be to, šios direktyvos 42 straipsnio 2 dalies antroje pastraipoje nurodyta, kad valstybės narės neturi nustatyti tokių taisyklių, dėl kurių prašytojui būtų neįmanoma pradėti naują procedūrą iš naujo, nei *de facto* neleisti jam pasinaudoti tokia galimybe arba sudaryti tam didelių kliūčių. Taigi pagal Direktyvos 2013/32 42 straipsnio 2 dalies formuluotę valstybėms narėms paliekama diskrecija nustatyti procedūrines taisykles [19].

75. Tai patikslinęs vis dėlto konstatuoju, kad, kaip teisingai pažymi Komisija, Direktyvos 2013/32 42 straipsnio 2 dalies genezė ir šios nuostatos kontekstas ankstesnės direktyvos atžvilgiu aiškiai rodo, kad Sąjungos teisės aktų leidėjas neketino suteikti valstybėms narėms galimybės susieti paskesnių prašymų priimtinumą su tam tikro termino laikymusi.

[17] Žr. šios išvados 64 punktą ir 15 išnašą.

[18] Pagal Direktyvos 2013/32 42 straipsnio 2 dalies a punktą valstybės narės gali įpareigoti atitinkamą prašytoją nurodyti faktines aplinkybes ir pateikti įrodymus, dėl kurių būtų pateisinama nauja procedūra. Pagal šios nuostatos b punktą valstybės narės gali leisti, kad preliminarus nagrinėjimas būtų atliktas remiantis tik raštu pateiktais dokumentais be asmeninio pokalbio, išskyrus Direktyvos 2013/32 40 straipsnio 6 dalyje nurodytus atvejus.

[19] Taigi, priešingai, nei iš esmės teigia Vokietijos vyriausybė, nemanau, kad Direktyvos 2013/32 42 straipsnio 2 dalyje įtvirtintas valstybių narių procesinės autonomijos principas, dėl kurio iš šios nuostatos būtų matyti, kad valstybės narės, remdamosi savo procesine autonomija, išsaugo teisę nustatyti naikinamuosius terminus, jei laikomasi lygiavertiškumo ir veiksmingumo principų. Nors tiesa, kad šios direktyvos 42 straipsnio 2 dalies antros pastraipos formuluotė gali būti panaši į valstybių narių procesinės autonomijos principo formulavimą, vis dėlto šios nuostatos kontekstas yra kitoks: šis principas taikomas *teisminių ieškinių*, skirtų iš Sąjungos teisės kylančių asmenų teisių apsaugai užtikrinti, procesinių taisyklių srityje (pavyzdžiui, žr. 2010 m. kovo 18 d. Sprendimą *Alassini ir kt.* (C-317/08–C-320/08, EU:C:2010:146, 47 punktas)), o minėtos direktyvos 42 straipsnio 2 dalis susijusi su gerokai ankstesne stadija, t. y. kai kompetentinga administracinė institucija atlieka (preliminarų) paskesnio prašymo nagrinėjimą.

76. Iš tiesų tokia galimybė buvo numatyta nuostatoje, galiojusioje prieš Direktyvos 2013/32 42 straipsnio 2 dalį, t. y. Direktyvos 2005/85 34 straipsnio 2 dalies b punkte. Pagal pastarąją nuostatą valstybėms narėms buvo aiškiai leista nustatyti naujų faktinių aplinkybių arba įrodymų pateikimo terminą, skaičiuojamą nuo tos dienos, kai prašytojas šią informaciją gavo. Vis dėlto minėta nuostata nebuvo perkelta į Direktyvos 2013/32 42 straipsnio 2 dalį, vadinasi, teisės aktų leidėjas siekė panaikinti šią galimybę. Tai aiškiai matyti iš Direktyvos 2013/32 parengiamųjų darbų.

77. Pirma, iš prie pradinio Direktyvos 2013/32 pasiūlymo pridėto dokumento, kuriame Komisija išdėstė atitinkamo pakeitimo motyvus, matyti, kad ankstesnė nuostata, leidžianti valstybėms narėms nustatyti naikinamąjį terminą, t. y. Direktyvos 2005/85 34 straipsnio 2 dalies b punktas, turėjo būti panaikinta siekiant išvengti galimo prieštaravimo negrąžinimo principui [20].

78. Antra, atrodo, kad Sąjungos teisės aktų leidėjas, vykstant deryboms dėl Direktyvos 2013/32 priėmimo, aiškiai nepritarė tam, kad šioje direktyvoje būtų nustatyta tokia galimybė. Iš tiesų Europos Sąjungos Tarybos Vokietijos, Prancūzijos ir Jungtinės Karalystės delegacijos pasiūlė įtraukti tokią galimybę, nes tai palengvintų kovą su paskesniais nepagrįstais prašymais [21]. Tačiau dėl to Komisijos pasiūlyta nuostata nebuvo pakeista.

79. Manau, kad šį aiškinimą, išplaukiantį iš Direktyvos 2013/32 42 straipsnio 2 dalies genezės, patvirtina ir šios nuostatos kontekstas. Iš tiesų, kaip paaiškinta šios išvados 71 punkte, šios direktyvos 40 straipsnis, siejamas su 33 straipsnio 2 dalies d punktu, taip pat atitinka minėtą aiškinimą ir tas pats pasakytina apie minėtos direktyvos 41 straipsnio 1 dalį.

80. Pavyzdžiui, kaip paaiškinta šios išvados 14 išnašoje, Direktyvos 2013/32 41 straipsnio 1 dalyje numatyti atvejai, kai valstybės narės gali nukrypti nuo prašytojo teisės likti atitinkamos valstybės narės teritorijoje, kol nagrinėjamas jo paskesnis prašymas. Šiuo klausimu iš 41 straipsnio 1 dalies, siejamos su šios direktyvos 9 straipsnio 2 dalimi, iš esmės matyti, kad net jei kyla rizika, jog paskesnis prašymas bus pateiktas piktnaudžiaujant, valstybės narės gali nukrypti nuo prašytojo teisės likti jų teritorijoje *tik jei asmuo nebus tiesiogiai arba netiesiogiai grąžintas*. Man atrodo pagrįsta daryti išvadą, kad pagal minėtos direktyvos 42 straipsnio 2 dalį vien tai, kad paskesnis prašymas nebuvo pateiktas per tam tikrą terminą, *a fortiori* negali pateisinti šio prašymo atmetimo, atsižvelgiant į to paties negrąžinimo principo pažeidimo pavojų.

[20] Žr. Tarybos motyvų išdėstymą, 2009 m. spalio 23 d. Tarybos bendroji pozicija, priimta siekiant Europos Parlamentui ir Tarybai priimti direktyvą, nustatančią būtiniausius reikalavimus dėl pabėgėlio statuso suteikimo ir panaikinimo tvarkos valstybėse narėse, 14959/09 ADD 1, ASILE 82, CODEC 1231, tarpinstitucinė byla 2009/0164 (COD). Pradiniame Direktyvos 2013/32 pasiūlyme Direktyvos 2013/32 42 straipsnio turinys buvo numatytas 36 straipsnyje. Dėl pastarosios nuostatos iš minėto priedo matyti, kad „[t]wo changes are proposed with regard to the procedural rules applicable in a preliminary examination procedure. Firstly, the optional provision allowing Member States to require submission of the new information within a time limit is deleted to avoid possible tension with the principle of non-refoulement <…>“. Kaip suprantu šį aspektą, kadangi Direktyvoje 2011/95 numatytos sąlygos, būtinos norint gauti tarptautinės apsaugos statusą, grindžiamos negrąžinimo principu (žr. šios direktyvos 21 straipsnį ir jos 3 konstatuojamąją dalį), Komisija norėjo išvengti situacijos, kai paskesnis prašymas būtų atmestas vien dėl to, kad jis nebuvo pateiktas laikantis nustatyto termino, nors iš tiesų jis galėjo atitikti Direktyvoje 2011/95 numatytus reikalavimus dėl tarptautinės apsaugos statuso suteikimo.

[21] 2011 m. birželio 27 d. bendras Vokietijos, Prancūzijos ir Jungtinės Karalystės delegacijų įnašas, susijęs su pasiūlymais dėl direktyvos, nustatančios normas dėl prieglobsčio prašytojų priėmimo ir prieglobsčio procedūrų, 12168/11, ASILE 54. Šio įnašo II.2 punkte šios delegacijos išreiškė susirūpinimą dėl paskesnių nepagrįstų prašymų problemos. Šiuo tikslu jos teigė, kad Direktyvoje 2013/32 turi būti nuostatos, kurios suteiktų „valstybėms narėms priemones geriau ir greičiau reaguoti į piktnaudžiavimą procedūra, susijusį su nepagrįstais prašymais peržiūrėti sprendimą, pavyzdžiui, leidžiant nustatyti terminą, per kurį prieglobsčio prašytojai galėtų pateikti naują informaciją“.

81. Taigi, net jei būtų pageidautina, kad draudimas nustatyti naikinamąjį terminą būtų aiškiau įtvirtintas Direktyvoje 2013/32, negalima teigti, kad valstybės narės turi galimybę nustatyti tokius terminus. Iš tiesų Sąjungos teisės aktų leidėjas sąmoningai nusprendė, kad tokių terminų taikymas gali pažeisti negrąžinimo principą, kuris yra pagrindinis šios direktyvos principas [22], ir kad šis pagrindinis principas turėtų būti viršesnis už šią piktnaudžiavimo riziką.

82. Darytina išvada, kad Direktyvos 2013/32 42 straipsnio 2 dalį, siejamą su šios direktyvos 40 straipsnio 2–4 dalimis ir 33 straipsnio 2 dalies d punktu, reikia aiškinti taip, kad pagal ją draudžiama nustatyti naikinamuosius terminus. Todėl šie terminai neturi būti taikomi. Tačiau pagrindinėje byloje XY pateiktas paskesnis prašymas buvo atmestas atsižvelgiant ne į minėtus terminus, o tik dėl *res judicata* galios.

83. Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, į antrąjį prejudicinį klausimą reikia atsakyti: Direktyvos 2013/32 40 straipsnio 3 dalis turi būti aiškinama taip, kad pagal ją nereikalaujama numatyti specialios paskesnių prašymų nagrinėjimo iš esmės procedūros, jei nacionalinė procedūra, įskaitant procedūros dėl ankstesnio apsaugos prašymo atnaujinimą, atitinka šios direktyvos II skyriuje numatytus reikalavimus, o tai pagrindinėje byloje turi patikrinti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas. Be to, minėtos direktyvos 42 straipsnio 2 dalis, siejama su tos pačios direktyvos 40 straipsnio 2–4 dalimis ir 33 straipsnio 2 dalies d punktu, turi būti aiškinama taip, kad pagal ją draudžiama nustatyti naikinamuosius terminus.

D. Dėl Direktyvos 2013/32 40 straipsnio 4 dalies išaiškinimo (trečiasis prejudicinis klausimas)

84. Atsižvelgiant į mano siūlomą atsakymą į antrąjį prejudicinį klausimą, mano manymu, į trečiąjį prejudicinį klausimą atsakyti nebūtina.

85. Iš tiesų pastarasis klausimas pateiktas tam atvejui, jei iš atsakymo į antrąjį klausimą būtų matyti, kad Austrijos teisėje numatytas procedūros *atnaujinimas* neatitinka iš Direktyvos 2013/32 kylančių reikalavimų, todėl visus paskesnius Austrijoje pateiktus prašymus reikėtų nagrinėti per *naują* administracinę *procedūrą*. Tačiau, kaip jau nurodžiau, procedūros *atnaujinimas* yra galimas, nors tai turi patikrinti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, todėl nemanau, kad reikėtų pateikti tokį atsakymą į antrąjį prejudicinį klausimą [23].

86. Taigi į trečiąjį prejudicinį klausimą atsakysiu tik tam atvejui, jei prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nepatvirtintų mano prielaidos, susijusios su Austrijos teise šiuo klausimu, arba tam atvejui, jei Teisingumo Teismas nepritartų mano pateiktam Direktyvos 2013/32 aiškinimui.

87. Šiuo klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas siekia sužinoti, ar tuo atveju, kai prieglobsčio prašytojas dėl savo kaltės nepateikė naujai nurodytų motyvų dar ankstesnėje prieglobsčio procedūroje, administracinei institucijai leidžiama atsisakyti iš esmės nagrinėti paskesnį prašymą remiantis nacionaline nuostata, nustatančia administracinėje procedūroje visuotinai taikomą principą, nors valstybė narė nepriėmė specialių normų ir

[22] Šiuo klausimu žr. Direktyvos 2013/32 3 konstatuojamąją dalį.

[23] Iš tiesų manau, kad pagal Direktyvos 2013/32 42 straipsnio 2 dalį, siejamą su 40 straipsnio 2–4 dalimis ir 33 straipsnio 2 dalies d punktu, draudžiami Austrijos teisėje numatyti naikinamieji terminai. Vis dėlto, kaip nurodyta šios išvados 82 punkte, Austrijos teisė gali būti suderinta su Direktyva 2013/32, netaikant šių terminų.

tinkamai neperkėlė Direktyvos 2013/32 40 straipsnio 2 ir 3 dalių nuostatų, todėl aiškiai nepasinaudojo šios direktyvos 40 straipsnio 4 dalyje suteikta galimybe netęsti paskesnio prašymo nagrinėjimo iš esmės.

88. Kaip suprantu, šio klausimo kontekstas yra toks: kaip paaiškinau šioje išvadoje, pagal Direktyvos 2013/32 40 straipsnio 4 dalį valstybėms narėms leidžiama į savo nacionalinę teisę įtraukti nuostatą, kurioje numatyta, kad paskesnis prašymas yra priimtinas tik tuo atveju, jei prašytojas per ankstesnę procedūrą ne dėl savo kaltės negalėjo pateikti naujų įrodymų ir faktinių aplinkybių, kaip tai suprantama pagal šios nuostatos 2 ir 3 dalis.

89. Austrijos teisėje tokia kaltės nebuvimo sąlyga numatyta AVG 69 straipsnio 1 dalies 2 punkte. Vis dėlto ši nuostata netaikoma naujai administracinei procedūrai, nes ji taikoma tik atnaujinant jau galutinai užbaigtas procedūras.

90. Remiantis šios išvados 85 punkte išdėstyta prielaida, kad paskesnis prašymas, grindžiamas „nova reperta“, turi būti nagrinėjamas per naują administracinę procedūrą, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui kyla klausimas, ar per tokią naują procedūrą būtų įmanoma tikrinti kaltės buvimą. Iš tiesų, jei tai būtų neįmanoma, paskesnis prašymas, kaip antai nagrinėjamas pagrindinėje byloje, taip pat turėtų būti laikomas priimtinu ir būtų išnagrinėtas iš esmės, jei pareiškėjas suklydo per ankstesnę procedūrą ir nenurodė naujai pateiktų įrodymų arba faktinių aplinkybių. Atrodo, kad pagrindinėje byloje prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas mano, jog XY padarė klaidą, nes nenurodė savo seksualinės orientacijos vykstant pirmojo tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimo procedūrai.

91. Būtent šiomis aplinkybėmis prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas siekia sužinoti, ar galima atsižvelgti ir į kaltės buvimo patikrinimą nagrinėjant paskesnių prašymų, grindžiamų „nova reperta“, priimtinumą per naują administracinę procedūrą.

92. Mano nuomone, į šį klausimą reikia atsakyti neigiamai, tačiau tai turi patikrinti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas.

93. Iš tiesų, *pirma*, manau, kad Direktyvos 2013/32 40 straipsnio 4 dalį reikia aiškinti kaip *neprivalomą* nuostatą, todėl ji turi būti perkelta į nacionalinę teisę tam, kad būtų galima taikyti šioje nuostatoje numatytą kaltės nebuvimo sąlygą.

94. Taigi nepritariu Nyderlandų vyriausybės šiuo klausimu pateiktam aiškinimui. Ši vyriausybė teigia, kad Direktyvos 2013/32 40 straipsnio 4 dalyje numatyta kaltės nebuvimo sąlyga yra neatsiejama nuo „naujos informacijos arba duomenų“ sąvokos, kaip tai suprantama pagal šios direktyvos 40 straipsnio 2 ir 3 dalis, todėl valstybės narės gali nuspręsti tęsti prašymo nagrinėjimą *tik* tuo atveju, jei atitinkamas prašytojas ne dėl savo kaltės negalėjo pateikti šių įrodymų arba faktinių aplinkybių per ankstesnę procedūrą. Minėtos vyriausybės teigimu, minėtos direktyvos 40 straipsnio 4 dalis – tai tik šio aspekto paaiškinimas, todėl nebūtina perkelti minėtos dalies siekiant taikyti kaltės nebuvimo sąlygą. Grįsdama savo požiūrį Nyderlandų vyriausybė pateikė kelis argumentus, iš esmės susijusius, pirma, su minėto 40 straipsnio 4 dalimi ir, antra, su prašymą pateikusio asmens pareiga bendradarbiauti su kompetentingomis institucijomis.

95. Mano nuomone, šiems argumentams negalima pritarti.

96. Iš tiesų dėl visų pirma Direktyvos 2013/32 40 straipsnio 4 dalies galima konstatuoti, kad, nors šios nuostatos versijos įvairiomis kalbomis skiriasi, dauguma jų vis dėlto parodo, kad ši nuostata nėra privaloma.

97. Taigi, daugumoje kalbinių versijų, t. y. dvidešimtyje versijų, įskaitant versiją prancūzų kalba [24], aiškiai ir nedviprasmiškai numatyta neprivaloma nuostata. Pavyzdžiui, versijoje prancūzų kalba nurodyta, kad valstybės narės „gali numatyti“ sąlygą dėl pareiškėjo kaltės nebuvimo, o tai aiškiai rodo, kad kalbama apie *galimybę*.

98. Iš tiesų Direktyvos 2013/32 40 straipsnio 4 dalis turi priešingą prasmę tik versijoje čekų kalba, nes pagal šią versiją šiame straipsnyje iš esmės numatyta, kad valstybės narės gali nuspręsti toliau nagrinėti prašymą *tik* tuo atveju, jei nėra atitinkamo prašytojo kaltės [25]. Savo ruožtu dvi kalbinės versijos yra dviprasmiškos, nes jas galima suprasti arba kaip versiją prancūzų kalba, arba kaip versiją čekų kalba [26].

99. Mano nuomone, net darant prielaidą, kad Direktyvos 2013/32 40 straipsnio 4 dalies versija čekų kalba nėra paprasčiausia vertimo klaida, todėl vien pažodinis aiškinimas, grindžiamas (visomis) kitomis šios nuostatos kalbinėmis versijomis, savaime negali būti galutinis, kiti aiškinimo elementai [27] bet kuriuo atveju nepatvirtina Nyderlandų vyriausybės siūlomo aiškinimo.

100. Iš tiesų reikia konstatuoti, kad iš Direktyvos 2013/32 40 straipsnio 4 dalies parengiamųjų darbų matyti, jog Sąjungos teisės aktų leidėjas iš tikrųjų ketino įtvirtinti šią nuostatą kaip neprivalomą [28].

[24] Tai yra versijos visomis kalbomis, išskyrus versijas bulgarų, čekų ir italų kalbomis.

[25] Čekų kalba šioje nuostatoje numatyta: „Členské státy mohou rozhodnout o dalším posuzování žádosti, pouze pokud dotyčný žadatel nemohl v předchozím řízení bez vlastního zavinění uvést skutečnosti uvedené v odstavcích 2 a 3 tohoto článku <…>“.

[26] Tai yra versijos bulgarų kalba („Държавите-членки могат да предвидят разглеждането на молбата да продължи само при условие че съответният кандидат не е имал възможност, без да има вина за това, да представи ситуациите, изложени в параграфи 2 и 3 от настоящия член, в предходната процедура <…>“) ir italų kalba („Gli Stati membri possono stabilire che la domanda sia sottoposta a ulteriore esame solo se il richiedente, senza alcuna colpa, non è riuscito a far valere, nel procedimento precedente, la situazione esposta nei paragrafi 2 e 3 del presente articolo, in particolare esercitando <…>).

[27] Pagal suformuotą jurisprudenciją aiškinant Sąjungos teisės nuostatą negalima remtis tik vienoje iš kalbinių versijų pavartota šios nuostatos formuluote arba šiuo atžvilgiu teikti jai pirmenybę versijų kitomis kalbomis atžvilgiu. Toks požiūris būtų nesuderinamas su reikalavimu vienodai taikyti Sąjungos teisę (žr. 2012 m. balandžio 26 d. Sprendimą *DR ir TV2 Danmark* (C-510/10, EU:C:2012:244, 44 punktas ir nurodyta jurisprudencija)). Esant neatitikimų tarp Sąjungos teisės teksto versijų įvairiomis kalbomis, atitinkama nuostata turi būti aiškinama atsižvelgiant į bendrą teisės akto, kurio dalis ji yra, struktūrą ir tikslą (žr. 2012 m. balandžio 26 d. Sprendimą *DR ir TV2 Danmark* (C-510/10, EU:C:2012:244, 45 punktas ir nurodyta jurisprudencija)).

[28] Pavyzdžiui, pradiniame Direktyvos 2013/32 pasiūlyme 35 straipsnio 6 dalis, kuri atitinka priimtos redakcijos 40 straipsnio 4 dalį, iš tiesų buvo suformuluota taip, kaip ją aiškina Nyderlandų vyriausybė (2009 m. spalio 21 d. pasiūlymas dėl Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos dėl tarptautinės apsaugos suteikimo ir panaikinimo tvarkos valstybėse narėse būtiniausių reikalavimų (COM(2009) 554 *final*). Vis dėlto, vykstant deryboms dėl Direktyvos 2013/32, Parlamentas pasiūlė visiškai panaikinti šią nuostatą, motyvuodamas tuo, kad „[v]alstybės narės neturėtų sistemingai atsisakyti nagrinėti vėlesnio [paskesnio] prašymo, pasiteisindamos tuo, kad prašytojas galėjo pateikti naujų detalių ar faktų tada, kai vyko ankstesnė procedūra ar kai buvo pateikęs atitinkamą skundą. Dėl tokio pobūdžio automatiško atsisakymo gali būti pažeistas negrąžinimo principas“ (žr. 88 pakeitimo pagrindimą 2011 m. kovo 24 d. Parlamento pranešime dėl pasiūlymo dėl Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos dėl tarptautinės apsaugos suteikimo ir panaikinimo tvarkos valstybėse narėse būtiniausių reikalavimų (A7-0085/2011)). Paskui Taryba savo bendrojoje pozicijoje pakeitė pirminę 40 straipsnio 4 dalies formuluotę galiausiai priimta šios nuostatos redakcija (2013 m. birželio 6 d. per pirmąjį svarstymą priimta Tarybos pozicija (ES) Nr. 7/2013 siekiant priimti Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą dėl tarptautinės apsaugos suteikimo ir panaikinimo bendros tvarkos (OL C 179 E, 2013, p. 27)). Kiek man žinoma, iš parengiamųjų darbų nematyti jokio konkretaus paaiškinimo, susijusio su šiuo pakeitimu. Vis dėlto, atsižvelgiant į Parlamento išreikštą susirūpinimą dėl negrąžinimo principo, atrodo pagrįsta daryti išvadą, kad būtent šis motyvas pateisino 40 straipsnio 4 dalies formuluotės pakeitimą, kuriam pritarė Komisija ir Parlamentas.

101. Tai, kad Direktyva 2013/32 siekiama bendro tikslo – greitai išnagrinėti prašymus [29], ir kad prašymų priimtinumo nagrinėjimu, numatytu 33 straipsnio 2 dalyje, siejamoje su Direktyvos 2013/32 40 straipsnio 2–4 dalimis, siekiama sušvelninti valstybės narės pareigą nagrinėti paskesnį prašymą iš esmės [30], negali lemti priešingos išvados.

102. Taip pat reikia atmesti argumentus, susijusius su prašytojo pareiga bendradarbiauti su kompetentingomis institucijomis. Konkrečiau kalbant, šie argumentai grindžiami tuo, kad pagal Direktyvos 2013/32 13 straipsnio 2 dalį prašytojas įpareigojamas bendradarbiauti su kompetentingomis institucijomis siekiant nustatyti Direktyvos 2011/95 4 straipsnio 2 dalyje nurodytą informaciją, įskaitant tarptautinės apsaugos prašymą pateisinančias priežastis.

103. Šiuo klausimu negalima teigti, kad ši pareiga netektų prasmės tuo atveju, jei pateikus bet kokią informaciją, kuri nebuvo nurodyta pirmajame tarptautinės apsaugos prašyme, nesvarbu, ar dėl prašytojo kaltės, būtų tęsiamas paskesnio prašymo nagrinėjimas. Be to, kad toks aiškinimas pažeistų galimybę, kurią valstybėms narėms suteikia Direktyvos 2013/32 40 straipsnio 4 dalis, bet kuriuo atveju netiesa, kad pareigai bendradarbiauti būtų atimta prasmė, nebent taikoma kaltės nebuvimo sąlyga. Iš tiesų Direktyvoje 2011/95 ir Direktyvoje 2013/32 aiškiai numatytos kelios pasekmės, kurias valstybės narės gali numatyti šios pareigos nesilaikymo atveju [31], tačiau tai nereiškia, kad valstybės narės privalo pripažinti paskesnį prašymą nepriimtinu.

104. Iš visų išdėstytų argumentų matyti, kad Direktyvos 2013/32 40 straipsnio 4 dalį reikia aiškinti kaip *neprivalomą* nuostatą, todėl ji turi būti perkelta į nacionalinę teisę tam, kad būtų galima taikyti joje numatytą kaltės nebuvimo sąlygą.

105. *Antra*, šiuo klausimu atrodo, kad, kiek tai susiję su naujomis administracinėmis procedūromis, Direktyvos 2013/32 40 straipsnio 4 dalyje numatyta kaltės nebuvimo sąlyga į Austrijos teisę nebuvo perkelta taip, kad atitiktų Sąjungos teisės reikalavimus.

106. Iš tiesų pagal suformuotą jurisprudenciją, nors perkeliant direktyvą nereikalaujama priimti naujų nacionalinių nuostatų, vis dėlto būtina, kad atitinkama nacionalinė teisė veiksmingai užtikrintų visos apimties šios direktyvos taikymą, kad iš šios teisės kylanti teisinė situacija būtų pakankamai tiksli bei aiški ir kad naudos gavėjai turėtų galimybę žinoti visas savo teises [32]. Taigi direktyvos nuostatos turi būti įgyvendintos neginčijamą privalomą galią turinčiais aktais, konkrečiai, tiksliai ir aiškiai, kad būtų tenkinamas teisinio saugumo reikalavimas [33].

107. Šiuo klausimu, nors tai turi patikrinti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, manau, kad Direktyvos 2013/32 40 straipsnio 4 dalis nebuvo perkelta į Austrijos teisę taip, kad atitiktų šiuos reikalavimus, kiek tai susiję su naujomis administracinėmis procedūromis. Pavyzdžiui, iš AVG 69 straipsnio 1 dalies 2 punkto nematyti, kad jame įtvirtinta kaltės nebuvimo sąlyga taip pat taikoma nagrinėjant paskesnių prašymų priimtinumą per specialias procedūras, išskyrus galutinai užbaigtos pirmosios procedūros atnaujinimą.

[29] Šiuo klausimu žr. 2018 m. spalio 4 d. Sprendimą *Ahmedbekova* (C-652/16, EU:C:2018:801, 100 punktas).

[30] Šiuo klausimu žr. 2020 m. kovo 19 d. Sprendimą *Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal (Tompa)* (C-564/18, EU:C:2020:218, 29 punktas ir nurodyta jurisprudencija).

[31] Taigi pažymiu, pirma, kad pagal Direktyvos 2013/32 28 straipsnio 1 dalies a punktą valstybės narės gali daryti prielaidą, kad prašytojas netiesiogiai atsiėmė tarptautinės apsaugos prašymą arba jo atsisakė, kai nustatoma, kad jis neatsakė į prašymus pateikti informaciją, būtiną jo prašymui pagal Direktyvos 2011/95 4 straipsnį. Antra, manau, kad pagal pastarosios direktyvos 4 straipsnio 3 dalį vertinant tarptautinės apsaugos prašymą galima atsižvelgti į tai, kad anksčiau nebuvo nurodyta tam tikra informacija.

[32] Žr. 1995 m. kovo 23 d. Sprendimą *Komisija / Graikija* (C-365/93, EU:C:1995:76, 9 punktas ir nurodyta jurisprudencija).

[33] Žr. 2014 m. rugsėjo 11 d. Sprendimą *Komisija / Portugalija* (C-277/13, EU:C:2014:2208, 43 punktas ir nurodyta jurisprudencija).

108. *Trečia*, ir svarbiausia, pagal suformuotą Teisingumo Teismo jurisprudenciją asmens nenaudai negalima taikyti nuostatos, kuri nebuvo visiškai perkelta į nacionalinę teisę[34]. Kaip ir prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, manau, kad reikėtų daryti būtent tokią išvadą remiantis aiškinimu, pagal kurį Direktyvos 2013/32 40 straipsnio 4 dalyje numatyta kaltės nebuvimo sąlyga turėtų būti taikoma vykstant naujai administracinei procedūrai, nors nacionalinėje teisėje tokia sąlyga nenumatyta.

109. Priešingai, nei teigia Vokietijos vyriausybė, tai, kad AVG 69 straipsnio 1 dalies 2 punkte numatytas kaltės elementas įtvirtina bendrai Austrijos administracinėje procedūroje taikomą principą, nes jis išreiškia *res judicata* principo aspektą, negali lemti priešingos išvados. Iš tiesų reikia konstatuoti, kad Direktyvos 2013/32 40 straipsnio 4 dalyje šis principas reglamentuojamas tiek, kiek tai susiję su paskesniais prašymais, nes iš šios nuostatos, siejamos su šio 40 straipsnio 2 ir 3 dalimis, matyti, kad jei kalbama apie naujus įrodymus arba faktines aplinkybes, kurie jau egzistavo per pirmąją procedūrą ir kurie dėl prašytojo kaltės nebuvo nurodyti toje procedūroje, *res judicata* principas apima tokius įrodymus arba faktines aplinkybes tik tuo atveju, jei tai numatyta nacionalinėje teisėje.

110. Remiantis tuo, kas išdėstyta, Direktyvos 2013/32 40 straipsnio 4 dalį reikia aiškinti taip, kad joje numatyta kaltės nebuvimo sąlyga negali būti taikoma per administracinę procedūrą, nebent ši sąlyga aiškiai numatyta nacionalinėje teisėje ir atitinka teisinio saugumo reikalavimus, o tokiu atveju, kaip antai nagrinėjamas pagrindinėje byloje, atrodo, kad taip nėra, tačiau tai turi patikrinti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas.

V. Išvada

111. Atsižvelgdamas į tai, kas išdėstyta, siūlau Teisingumo Teismui į *Verwaltungsgerichtshof* (Aukščiausiasis administracinis teismas, Austrija) pateiktus prejudicinius klausimus atsakyti taip:

1. 2013 m. birželio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2013/32/ES dėl tarptautinės apsaugos suteikimo ir panaikinimo bendros tvarkos 40 straipsnio 2 ir 3 dalyse vartojama sąvoka „nauj[a] informacij[a] arba duomen[ys] [kurie] atsirado <…> arba juos pateikė prašytojas“, turi būti aiškinama taip, kad ji taip pat apima įrodymus arba faktines aplinkybes, kurie jau egzistavo vykstant ankstesnio tarptautinės apsaugos prašymo nagrinėjimo procedūrai, tačiau kuriais prašytojas per tą procedūrą nesirėmė.

2. Direktyvos 2013/32 40 straipsnio 3 dalis turi būti aiškinama taip, kad pagal ją nereikalaujama numatyti specialios paskesnių prašymų nagrinėjimo iš esmės procedūros, jei nacionalinė procedūra atitinka šios direktyvos II skyriuje numatytus reikalavimus. Minėtos direktyvos 42 straipsnio 2 dalis, siejama su tos pačios direktyvos 40 straipsnio 2–4 dalimis ir 33 straipsnio 2 dalies d punktu, turi būti aiškinama taip, kad pagal ją draudžiama nustatyti naikinamuosius terminus.

3. Direktyvos 2013/32 40 straipsnio 4 dalį reikia aiškinti taip, kad joje numatyta kaltės nebuvimo sąlyga negali būti taikoma per administracinę procedūrą, nebent ši sąlyga aiškiai numatyta nacionalinėje teisėje ir atitinka teisinio saugumo reikalavimus. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas turi patikrinti, ar taip yra nagrinėjamu atveju.

[34] Be kita ko, žr. 2019 m. birželio 24 d. Sprendimą *Popławski* (C-573/17, EU:C:2019:530, 65 punktas ir nurodyta jurisprudencija).